

Poezia Nr 49

Si munde të ikje ?

....dhe janë pikërisht momente të tilla vetmie që më bëjnë të kthehem sërish tek ti.
Mendoje largimin tënd të papritur, të padrejtë, ndaj teje dhe nesh.
Na le pas, si zogj të harlisur që iu shkatërrua foleja ...pas një tërmeti të fuqishëm.
Ikja jote...ahhh...ç'plage hapi, plagë që s'e mbyll as koha, as kush !
Vendi yt mbeti bosh...dhe ende bosh është, se ti je për mua, për ne , ai:
I PAZVËNDËSUESHMI !
Më mungon , prezenca jote, Zot, unë e di sa më mungon...
Sa netë kam kaluar me kokën zhytur në jastëkun tim, qullur nga lotët e mallit, që djeg e djeg.
Sa gjëra le në mes, për vete, për ne .
Sa ëndrra kishim bërë bashkë...dhe ato u thyen, u shkërmoqën , si rëra mes gishtave.
Më mungon fjala jote, zëri yt, ngrohtësia jote.
Më mungon përqaftimi yt, për mua më i sigurti në gjithë botën !
Më mungon të të puth, të përqafoje, të të shtrengoje fort mes krahëve të mija e të ndjeja aromën tënde, që për mua mbeti në kujtesë, si parfumi më i ëmbël.
Nuk di, ku ti gjeje më ato ?
Ti ike, ndoshta jeta, eh... jeta nuk tregohet e mirë me të gjithë.
Fati i mundon ca, e ca... më tepër se të tjerët.
Sa shumë kam për të të thënë, sa shumë dua të të tregoj, por ti ike...për të mos e kthyer më kokën pas.
Me ke mbetur në grykë, si kafshata e Migjenit, e pakapërcyeshme, që s'bën as poshtë, as lart, por ke ngecur aty e dhemb, veç dhemb...
Tiparet e tua i shoh sërish tek të vegjlit e mi, dhe kjo më bën të ndihem e lumtur,të të ndjeje në një farë mënyre të pranishëm në të përditëshmen time.
Me ngrohin zemrën, me kënaqin syrin !
Kujtimet e tua i ruaj si thesarin më të shtrenjtë, fotot e tua janë kthyer në fletët e lumtura të ditarit të jetës sime.
Ashtu të katërt , si një pamje më se e plotë, perfekte !
Sa shumë më mësuam ato vite bashkë, si ta përballoja jetën, edhe kur ajo nuk të përkedhel.
Si te mbaja gjallë shpirtin e të luftuarit ndaj çdo pengese, që vendosej në jetën tonë.
Me kujtohen ditët kur ti vetëm buzëqeshje nga krenaria, që me kishe pranë.
Pastaj vazhdojnë ditët e dhimbjes, deri tek dita e ndarjes.
O Zot !
Si munde vallë të ikje, si ?
Me vete more gjithçka të bukur, duke na lënë pas me dhimbjen.
Lotët më mbytin, dhe unë di vetëm të të them këto fjalë :
Më mungon kaq shumë....ba !

